

ἀρχαίαν περί τῆς ἀκίνησιος τῆς γῆς θεωρίαν, ἐνῶ πάντες τοῦναντίον εἰσι πεπεισμένοι, ὅτι ἡ μικρὰ γῆ, οὔσα εἰς τῶν πλανητῶν, στρέφεται περί τὸν μέγαν τοῦ πλανητικοῦ ἡμῶν συστήματος ἀστέρα, τὸν Ἥλιον.

Ἴνα δείξωμεν ποίου εἶδους ἀντιρρήσεις προὔτειναν οἱ θιασῶται τοῦ παλαιοῦ συστήματος εἰς τὴν φυσικὴν ταύτην θεωρίαν ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας ἐνστάσεις τοῦ διασημοτάτου τῶν πολεμίων τοῦ νέου συστήματος Riccioli.

« Ἐὰν τὸ σύμπαν κινῆται, ἔλεγον οἱ Κοπερνίκειοι, πῶς ἡ γῆ μόνη δύναται νὰ μένη ἀκίνητος ; »

Ὁ Riccioli ἀποκρίνεται· « διότι ὁ αἰθὴρ εἶνε τοσοῦτῳ λεπτός, ὥστε δὲν δύναται νὰ μεταδώσῃ οὐδεμίαν κίνησιν εἰς τὴν γῆν, καὶ διότι ἡ γῆ εἶναι τοσοῦτῳ βαρεία, ὥστε μένει ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ».

« Ἡ γῆ εἶνε σημεῖον μαθηματικὸν συγκριτικὸν πρὸς τὰς σφαίρας τῶν ἀστέρων ».

Εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὁ Riccioli ἀντιτάσσει « ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς φύσεως καὶ ὅτι δι' αὐτὸν ὁ Θεὸς διέταξε τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο θέαμα ».

« Ἡ κίνησις θὰ ἦτο εὐκολωτέρα, ὄντος τοῦ κινήτου μικροτέρου », ἔλεγον οἱ Κοπερνίκειοι. Εἰς τοῦτο ὁ Riccioli ἀπαντᾷ « ὁ Θεὸς εἶνε μέγας ».

« Τὸ ἀμετάβλητον τῶν σχετικῶν ἀποστάσεων τῶν ἀστέρων, εἶνε ἀσυμβίβαστον, ἔλεγον οἱ Κοπερνίκειοι, μετὰ τῆς ἡμερησίας κινήσεως τοῦ οὐρανοῦ ».

Ὁ Riccioli ἀπαντᾷ « ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς ἀστέρας οὐράνιοι νόες, προωρισμένοι νὰ χορηγῶσι τὴν κίνησιν ταύτην ».

« Ὁ Ἥλιος κατέχει τὸ κέντρον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος », ἔλεγον οἱ Κοπερνίκειοι.

Ὁ Riccioli ἀπαντῶν λέγει « ὅτι ὁ Ἥλιος δὲν κατέχει τὸ κέντρον τῆς σεληνιακῆς τροχιᾶς ».

Ἀρνούμενος ὁ Riccioli τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Κοπερνικείων, ἀξιοῖ τελευταῖον ὅτι ἀποδεικνύει τὸ ἀκίνητον τῆς γῆς. Πρὸς τοῦτο ἀφοῦ ἀναφέρῃ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Πτολεμαίου ἐπὶ τῆς